

Sjuttonde söndagen under året 2022

Jesus vill alltid lära sina lärjungar att be. Han vill dela med sig av sin personliga relation med sin Fader. När vi kristna ber får vi be tillsammans med Jesus till vår och hans Fader. Av all evighet är Sonen ett med sin Fader. När han blir människa i Jesus Kristus får denna enhet i kärlek ett mänskligt uttryck, som vi får del av. Jesus lär oss därför att be Fader vår. När vi ber denna bön måste vi alltid försöka komma ihåg att det är tillsammans med Jesus, ja, i och genom honom som vi ber denna bön. Genom vårt dop är vi så innerligt förenade med Jesus att vi får dela hans djupa förening med Fadern. Jesu eget mysterium blir vårt. ”Ni har blivit begravda med Kristus i dopet”, säger Paulus. ”I dopet har ni också uppstått med honom genom tron på kraften hos Gud som uppväckte honom från de döda” (Kol 2:12). Vi har fått del av hela påskmysteriet genom dopet. Vi är infogade i Kristi mystiska kropp. Vi är mer och större än vad vi kan fatta och förstå.

Därför ligger det egentligen i sakens natur att vår bön som kristna övergår vår fattningsförmåga. Vi lyfts hela tiden upp till Jesus och får vända oss till Fadern tillsammans med honom. Vi kan aldrig riktigt begripa oss på vår egen bön. Den är mer en delaktighet i Jesu bön än vårt eget verk. Den är aldrig vår egen prestation utan bara nåd och gåva. Samtidigt blir vi också uppmanade att hålla ut i bön. Därför säger Jesus till oss: ”Be, så skall ni få, Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall det öppnas” (Luk 11:9-10). Lyssnar vi noga så upptäcker vi att bönen inte så mycket kretsar kring *vad* vi ber om utan mer gäller *vem* vi ber till. Om vi håller ut i bön får vi alltid komma Gud närmare. Om vi söker honom så finner vi honom. Om vi bultar på hans dörr, öppnas den på vid gavel. Jesus vill göra oss delaktiga av hans eviga kärleksförening med Fadern. Det övergår allt vad våra sinnen och själsförmögenheter kan ta till sig och smälta. I bönen är det bara tron, hoppet och kärleken som fungerar och hjälper oss att komma Gud närmare. Vi får lära oss ett helt nytt förhållningssätt. Vi begriper inte vad som händer i bönen. Vi kan bara överlåta oss i förtröstan och tillit till Guds nåd.

Men visst får vi be om det vi behöver och kanske ännu mer om vad de andra behöver. Genom bönen tenderar vi att bli allt mer osjälviska och att be mer för de andra. De som lider nöd. De som plågas av krig och förföljelse. De som är bortglömda. Alla dessa blir viktigare för oss än vi själva. Genom att be blir vi, sakta men säkert, mer Kristus-lik, mer inriktade på att andra skall få hjälp. Ett typexempel ser vi dagens första läsning, där Abraham brottas med Gud för att Sodom och Gomorra skall bli räddade. Den som ber kan liksom inte stå ut med tanken på att någon skall drabbas av det som är ont och svårt. Abraham kunde inte förlika sig med att Sodom och Gomorra, som egentligen var hans fiender, skulle

gå under. Genom bönen får vi del av Guds egen barmhärtighet och vill att våra fiender och förföljare skall få förlåtelse och nåd. Den som är god vill se det lilla goda i förstorad skala även hos dem som gör det onda. Genom att be blir vi förvandlade och vill i Jesu namn att alla skall få del av hans frälsande nåd. Liksom Jesus förlät sina förföljare och bödlar blir vi genom att be honom allt mer lika. Redan i Abraham, trons fader, ser vi detta medlidande med dem som gör det onda.

Abraham visar oss vad förbön innebär. Genom att be vill man bära fram alla människor, goda som onda, till Gud, så att de kan få del av hans frälsning. Genom förbönen får vi stå inför Gud i Jesu namn för hela världen. Ibland kan vi känna oss uppgivna och maktlösa inför allt som är ont i vår värld. Det är då vi måste inse att vi får be för allas frälsning. Människor i vår omgivning, som säger sig inte vara troende, är ofta mer öppna för förbön än vi tror. Om vi diskret frågar dem som har det svårt eller drabbats av sorg om vi får be för dem, är det få som säger nej. Men det gäller att säga det ödmjukt och försiktigt och inte kasta oss över dem och trycka ner dem i skorna. Bönen kan öppna många dörrar. I en sekulariserad miljö som vår får vi kristna se oss som ställföreträdande bedjare för många andra.

Genom bönen ger vi Gud den tillbedjan och lovsång som tillkommer honom. Allt har vi honom att tacka för. Allt kommer från honom. Som skapade varelser är det vår plikt - eller snarare vår stora glädje - att vi får frambara vår bön och tacksägelse till honom. Vi får också göra det för de andras skull. När vi deltar i mässan och där tillber och förhärligar Gud för hans stora godhet, så gör vi det också för de andras skull. Vi gör det för deras skull som inte känner honom eller vänt honom ryggen. Vi litar på hans gränslösa, bottenlösa barmhärtighet, också gentemot dem som inte vill veta av honom. ”Finns det någon far ibland er som ger sin son en orm, när han ber om fisk, eller ger honom en skorpion, när han ber om ett ägg?” (Luk 11:11-12). Vår himmelske Fader längtar efter att ge alla människor sin nåd, sin helige Ande. Det är inte alla som vill ta emot det han vill ge. Därför är det så viktigt att vi som kallar oss kristna tar emot all denna nåd och den helige Andes gåvor, inte bara för oss själva utan också för deras räkning som inte känner honom. Mer och mer kan vi bli dessa ställföreträdare genom vår bön. Vi får stå med tomma händer, som Thérèse av Jesusbarnet säger, och ta emot Guds nåd och låta den sippra ner över alla dem som utan att veta det är oändligt älskade och efterlängtade. Vi har alla anhöriga och vänner, ja, ibland också motståndare och belackare, som verkligen behöver Guds nåd. I bönen får vi liksom Abraham stå inför Gud för deras skull. I bönen är vi så djupt förenade med Jesus, att vi kan slussa över hans barmhärtighet till dem som inte känner honom. Han har så många okända vägar till människor – och var och en av oss kan bli en sådan väg

